

El Diacrític | | Actualitzat el 14/09/2017 a les 16:59

?Ara que passen coses, mambo!!!

«La gran esperança és que la gent sap que junts som indestructibles (allò de la mata de jonc de Muntaner) i que davant qualsevol mur les trompetes de la festa i la vida són capaces de fer caure qualsevol paret, per molt alta que els amos l'hagin fet fer» | «Si els manaires espanyols coneguessin el còmic d'Alan Moore o haguessin vist el film que en van fer, sabrien que això és precisament allò que V busca, el caos. Que els amos esdevinguin una caricatura d'ells mateixos i el poder es dissolgui enmig de ridícules intervencions fora de lloc»

Darrerament estan passant coses, passen moltes coses. I sense cap mena de dubte en passaran més. Aquest podria ser el resum del tros d'història que ens ha tocat viure de forma resumida i sense entrar en matèria, sempre vist pels ulls de qui en arribar a l'última pàgina del diari sovint, dia sí i dia també, acaba conclouent que «avui no ha passat res».

Un cop aprovades la Llei del referèndum i la Llei de transitorietat al Parlament de Catalunya, la cosa s'ha disparat. La seva aprovació va ser llarga i complexa, però alhora impecable en la seva tramitació, malgrat l'intent dels partits unitaristes espanyols d'allargar-la fins a l'infinit. Intentaven crear la falsa sensació que el seu relat era real i allò que s'estava aprovant suposava un cop d'estat. Acte seguit, es desmentien ells mateixos passant a un intent d'invalidació per part del Tribunal Constitucional, que va ser ràpida i contundent, tant com s'esperava per part d'un òrgan que hauria de pertànyer al poder judicial si a l'Estat espanyol hi hagués separació de poders real, però les resolucions del qual són anunciades amb dies d'antel·lació per part dels membres del govern de l'Estat. Curiós, si més no. Un cop d'Estat solucionat amb una acusació d'il·legalitat...

He de confessar que llegir, escoltar i veure la premsa espanyolista, tot i que només es digui a si mateixa «espanyola» o directament «premsa», és un exercici que m'encanta. Acabes convençut que mai res és com sembla sinó en bona part com t'ho expliquen. Les paraules esdevenen veritables conformadores de la realitat que passa a ser simplement allò resultant d'un relat previ en el qual es fa encaixar allò que ha passat. És evident que aquesta no és només una característica de la premsa espanyolista però és aquesta a la que em referia ara i és per això que n'he parlat atribuint-li la característica concreta. Us ho recomano si és que no teniu aprensió a la mentida absoluta, als insults o a les diverses maneres que té qui mana d'intentar mantenir la seva dominació anys i panys. Lleis, lleis i apel·lació constant a lleis. I càrrecs, *quefes*, amos i familiars.

No acabava aquí el tema de la setmana, de la passada i de la que ve. Perseguint paperetes, s'escorcollava una impremta i un setmanari, s'amenaçaven 700 alcaldes (amenaces fins i tot de presó), s'amenaçaven treballadors de Correus que no atuessin les paperetes censals i es desplegava la Policia Nacional i la Guardia Civil arreu del territori. Buscaven fer por a la gent que en té perquè recorda pare i àvies represaliades, perquè sap que a banda del simulacre en què vivim, la dictadura té altres formes molt més dures i perverses.

La gran esperança, però, és que la gent sap que junts som indestructibles (allò de la mata de jonc de Muntaner) i que davant qualsevol mur les trompetes de la festa i la vida són capaces de fer caure qualsevol paret, per molt alta que els amos l'hagin fet fer. La gran patronal amenaça, els grans bancs diuen que marxaran (que bé!) i alguns artistes de pro com Tamara diuen que no viurien en una Catalunya independent. Fins i tot el Mingo del PSC diu que no hi anirà però totes sabem que l'1 d'octubre serà el primer de la fila per si cal substituir una presidenta de taula que no vol exercir o s'ha adormit. I el caos s'instal·larà entre els amos, que anomenen caos a la normalitat democràtica de decidir-ho tot, i més.

Si els manaires espanyols coneguessin el còmic d'Alan Moore o haguessin vist el film que en van fer, sabrien que això és precisament allò que V busca, el caos. Que els amos esdevinguin una caricatura d'ells mateixos i el poder es dissolgui enmig de ridícules intervencions fora de lloc. És precisament el que està començant a passar. Tot perquè V sap que la gent que no és ni jutge, ni fiscal, ni policia, ni etc., és majoria i vol parlar i decidir. I quan la gent parla és el poder qui acaba tenint por del seu propi poble.

En això estem, intentant que ningú no reculi, perquè ballar mai no pot estar prohibit, i tenint ben clar que sona mambo i ara ens toca ballar en un ball en què no es tenen en compte les maneres ni les formes i fins i tot la gent com jo que no tenim ni ritme ni moviment ens esforcem a aprendre els passos per no haver-lo de marcar mai més.